

Bohárý Endre, úttörő színész, sz. 1809-ben, megh. 1881. márc. 27. *Budapest*en, a Rókus-kórházban. 1834. okt. 16-án lépett a színpályára. 1848—49-ben honvédfőhadnagy volt.

Bohátí Lajos, színész, sz. 1890. okt. 23. *Sopronban*. Színpályára lépett 1911.

Bohém. Bizalmaskodó érintkezésben a m. író, művész, könnyűvérű és szeles életmódja miatt. A szó Henry *Murger*: *Scènes de la vie de bohème* (1851.) c. regényéből lett közkeletűvé. Általában a művészközönség tagjaira vonatkoztatják a kifejezést, kik nevetve koplálnak és kacagással üzik el a napi gondot. A szó azonban nemcsak a könnyelműséget jelenti. A bohém embert ugyanis a nemesség hiánya is jellemzi, ki akkor érzi magát boldognak, ha mást is boldoggá tehet — ha csak rövid időre is. Vidám kedély, ötlet, arany szív: ez a hármias adomány a bohémember főtulajdonsága. A bohém azonkívül *úr* a szó par excellence értelmében. Bizonyos korlátok között mozog, mindenben határt tart, tekintélyét biztosítani tudja. Igaz ugyan, hogy a laza erkölcsű, ízléstelen kontárok e téren is jelentkeznék, de ők nem tudnak felemelkedni az igazi bohémek színvonalára, — ezért maradnak ők — álbohémek. A bohémeknek, amelynek semmi köze sincs már a neve eredetéhez, a csehországi cigányokhoz, igen kevés köze van ahhoz a hetven év óta nagyon elszaporodott emberfajhoz is, amely — ha nagy puhakalapot, bársonykabátot és lenge fekete nyakkendőket ölt s esetleg még lyukas cipőt is hord — mindjárt bohémnek mondja magát. Alapjában mindegy, ki milyen ruhát hord, mi a foglalkozása; ahogy *Murger* mondja: a bohémesség egyformán lehet az Akadémia, a kórház vagy a halottasház előszava. Csupán *egy* uniformis az, amely az igazi bohémeket minden többi embertársától megkülönbözteti: az, hogy mindegyik a szíve vértanúságának a pálmáját hordja a kezében.

Bohémélet (*La Bohème*). Dalmű 4 képben, írták: *Giacosa* és *Illica*. Zenéjét szerzette: *Puccini*. Első előadása 1905. ápr. 27. volt az Operaházban. Szereplők: Mimi: Szamosi Elza, Musett: Szoyer Ilonka, Ro-

dolphe: Arányi Dezső, Marcell: Beck Vilmos, Chaunard: Várady Sándor, Colline: Erdős Richárd, Benoit: Hegedűs Ferenc, Alcindor: Mihályi Ferenc. 50-edszer: 1910. márc. 9., 100-adszor: 1917. ápr. 29.

Bohém-Világ c. alatt Hetényi Elemér szerkesztett színművészeti élelclapot, mely 1896. febr. 15-ig Nyitrán, okt. 24-én Kassán, 1898. okt. 15-én Székesfehérvárott jelent meg könyvalakban.

Bohnen Mihály, operaénekes, sz. 1889-ben, *Kölnben*. 16 éves korában már komolyan készült az énekespályára. 21 éves korában lépett fel először Düsseldorfban; 22 éves volt, midőn Wiesbadenbe szerződött, majd egy év múlva a berlini nagyopera tagja lett. 1913—14-ben Londonban lépett fel, majd a newyorki Metropolitanban. Nálunk is fellépett, előbb 1921. márc. 31-én, majd 1925. nov. 12-én, mindkét alkalommal a Városi Színházban, a »Faust« *Mefisztó*-jában és Smetana: »Eladott menyasszony«-ának *Kezal* szerepében.

Bohnicsek Gyula, tenorénekes, 1902. okt. 23-án lépett fel először a M. Kir. Operaházban, a »Lohengrin«-ben és mindjárt első fellépésekor magyarul énekelt. Jobb szerepei: A két Siegfried, Lohengrin, Walkürben Siegmund, Tristan, Stolzingi Walter (Mesterdálnokok), Toldi, Tarján (Mária) stb. — 1905. máj. 3-án megvált az intézettől.

Bohóc. Néha a komikus-színész szerepkörének megjelölése a színházi kritikákban. (Lásd: *Hölgyfutár*, 1863. ápr. 18. száma, 367. oldal, I. hasáb.)

Bohonyi Valéria, színésznő, sz. 1897. júl. 3. *Ujvidéken*. Színpályára lépett 1922. okt.

Bohózat. A vígjátéknak azt a fajtát, mely a komikumot túlozza, a komikus jellemeket torzképekké fokozza, az alsókomikum eszközeivel dolgozik és kiválóan a komikus helyzetekkel hat, — bohózatnak nevezzük. A szót először használja *Czínke* Ferenc egyetemi tanár: »Irókéz. Bohódsi vagy bohózat Abderában« c. könyve címéül. (Megjelent: Pest, 1825. — Lásd: *Szinyeyei*. Magyar Írók, I. kötet, 525. old.)